

ΕΛΕΟΝΩΡΑ. Θεέ μου!.. τρομάρα ποῦ τὴν πῆρα!..

ΗΣΥΧΙΟΣ. Ἠσυχάσατε, δεσποινίς Ἐλεονώρα· τὸ αἶνιγμα αὐτὴν τὴν φορὰν ἐλύθη ὀριστικῶς.. Τὸ ζῶον εἶμ' ἐγὼ ὀλόκληρον. Κυρία Ἐρασμία, βάλετε τὴν μάχαιράν σας εἰς τὴν θήκη τῆς κουζίνας.. δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη αἵματοχυσίας.. Καὶ σύ, Ἐλενιώ, πάρε ἀπ' ἐκεῖ τὸ σκουπόξυλο καὶ φύλαξέ το (Ἰδιαίτερος πρὸς αὐτὴν) διὰ τὴν διώξεως τὸν Νώντα εἰς πρώτην περίστασιν. Κύριε Πολύκαρπε, συγχώρησέ με ἀπὸ τὴν ἐνόγησιν ὅπου ἔδωσα εἰς τὸ σπίτι σου.. Διὰ τὸ σφάλμα μου αὐτὸ θὰ ζητήσω συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Θεόν... καὶ ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον.

(Πίπτει ἡ αὐλαία).

X. ANNINOZ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ

ἘΝ ΚΑΙΡῸ τῆς Δευτέρας Παρουσίας
Τί σκοτισμάρα εἶν' ἐκείνη ποῦ θὰ γένη!
Ἡ ψυχὴς ὅλες νὰ διαλέν' τὸ κρίας
ὅπου ἀνακατωμένο ἡ γῆ βασταίνει!

Πῶς ἔχει νὰ βρεθῆ τῆς κάθε μίας
ἐκεῖνο τὸ κομμάτι ποῦ τῆς πιαίνει,
χωρὶς νὰ γένη μὲνας γανιματίας
ποῦ ἀπὸ τὰ γέλοια ὁ κόσμος νὰ πεθαίνη;

Ἔ! τί ἀλλαξοδουλιὲς θὰ συνεβαίνουνε,
τί φωνὲς καὶ βρισιὲς θὲ ν' ἀγρηκῶνται
μ' ἐκεῖνες τσὴ ψυχὴς ὅπου κερδαίνουνε
ἔς τὴν ἀλλαξιά, κ' ἐκεῖνες ποῦ ἀδικῶνται!
Πόσες ὅπου μὲ δόλο καὶ μὲ ἀπάτη
Θὰ διαλέν' τὸ καλλίτερο κομμάτι!

Ἔ, γέλοια ποῦ θὰ κἀνη
Ὁ Θεὸς ὅπου θὲ ν' ἀλλθῆ νὰ μᾶς κρίνη!
τ' ἄντερά του θὰ πιάνη,
ὦ, φάσκελα ποῦ βέβαια θὰ μᾶς δίνη!
ὦ, πράμματα, ὦ καιροί!
Καλότυχος ποῦ ζήσει νὰν τὸ ἰδῆ!

ΑΝΔΡ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ